

Predikatie van ds. Du Marchie van Voorthuysen over Psalm 122.

Zingen: Psalm 84:1

TEKST: Ps. 122:1 t/m 9

Hoofdgedachte: David en de Kerke Gods te Jeruzalem.

1e Hij verblijdt zich in de vaste plaatsen;

2e Hij verklaart een hechte grondslag;

3e Hij bidt om een geheiligde vrede.

Zingen: Psalm 122:1 en 2

Het scheen een vrolijke ure, maar het was een droeve ure; namelijk toen David de Arke Gods met 30.000 uitgelezenen mannen liet terugbrengen naar Jeruzalem. Het begon met een feestdag; het eindigde in een rouwdag. David, de man naar Gods hart, heeft de keur van de kerk en staat uitgezocht, de eerbiedigste, 30.000 uitgelezenen. Niet zó maar wat, nee, uitgelezenen, zorgvuldig uitgezocht. Het beste van het beste, want het is immers voor de Arke Gods. Hij laat er ook een nieuwe wagen voor komen, en laat de Ark daarop zetten. Dan gaat het naar Jeruzalem met harp en luit, cymbalen en allerlei muziekinstrumenten.

Dat gaat goed, denkt David. En dat denken de 30.000 ook. Althans niemand heeft gezegd dat het niet goed ging. Maar wat wij goed vinden, en wat David goed vindt, en wat de 30.000 uitgelezen mannen goed vinden, dat vindt de Heere niet goed. De runderen struikelen, de wagen kantelt en Uzza strekt zijn hand uit aan de Ark en hield ze.

Goed bedoeld van Uzza, alles goed bedoeld die dag, maar kwaad gedaan. De toorn des Heeren ontsteekt tegen Uzza en hij sterft aldaar bij de Ark Gods.

"Perez Uzza", zegt David, omdat de Heere een scheur gescheurd had aan Uzza. God liet de runderen struikelen, precies bij die heerlijke dorsvloer, bij die vreselijke dorsvloer, waar het kaf en het koren gescheiden worden, vloek en zegen, Wet en Evangelie, schijn en zijn. Het scheen in de weg, maar het was precies alles buiten de weg. Precies bij de dorsvloer komt dat openbaar. Dat had je toch kunnen weten, David? De Heere had toch bevolen dat de Ark niet gereden mocht worden, maar dat hij gedragen moest worden, aan de handbomen door de priesters.

Mens, leert er dit van: dat er niets gevaarlijker is dan een kind van God als hij niet in de weg is.

Augustinus zegt: "Bekijk een kind van God met een heilig wantrouwen."

En Luther zegt: "Geloof mij zolang ik Christus verkondig en volg mij zolang ik in de

voetstappen van Christus wandel; en anders: geloof me niet en volg me niet." Hij bedoelt: 'Zodra ik enige grond ter zaligheid leg buiten een overgang in Christus, zodra ik niet alles verdoem buiten Christus, geloof me niet.

Als leer of leven niet is naar het Woord, geloof en volg het dan niet.'

Zo nauw gaat het uit. David, de man Gods, de Knecht en het kind Gods, denkt dat alles in de weg is, psalmen zingend gaat het naar Jeruzalem; maar er is niets van God bij. Binnen enkele ogenblikken is de hele feeststoet een rouwstoet. Daar moet een dode voor vallen om David op z'n plaats te brengen. "Heilig zijn, o God, Uw wegen." Wonderlijk hè! De Filistijnen hadden ook een nieuwe wagen genomen, ook runderen er voor, zogende koeien zelfs, waarvan ze de kalveren in huis sloten.

Maar die runderen struikelen niet. Wel nee, ze zetten er zelfs nog een koffer met gouden muizen en spenen bij. En niet één rund struikelt, in volle galop gaat het naar Beth-Sémes. Al loeiende wijken de koeien noch ter rechter- noch ter linkerkand; en de Filistijnse vorsten er achteraan. Geen dode valt er, alles gaat goed. En David doet hetzelfde, alleen veel eerbiediger, en dan ontsteekt de toorn des Heeren.

Waarom? Wat de Filistijnen mogen doen, mag Israël niet doen. De Filistijnen weten niet beter. Aan de Filistijnen is nooit voorgeschreven dat de Ark aan de handbomen moet gedragen worden. Maar aan Israël wel; en dat vergeet David door schuldige onachtzaamheid. Wat de wereld mag doen, mag u niet doen. En wat de Heere van een roomse neemt, neemt Hij van u niet. Houdt daar goed rekening mee; u weet beter. "Laat ons de Ark onzes Gods tot ons wederhalen", zei David. Maar dat liep op de dood uit. Buiten God, buiten de weg. Als een onbekeerd mens je op grond van Gods Woord probeert te waarschuwen, luister dan eerbiedig. Maar als een kind van God iets zegt wat niet naar het Woord is, hij zij dan wie hij zij, maar zeg dan: "Vaarwel kind van God, je bent mis."

Op zekere plaats stonden eens twee leraars; de een was een kind van God, maar erg gemoedelijk en opbouwend, en daardoor zeer gevaarlijk voor komende zielen, omdat hij ze veel te vroeg, zonder grond inzegende buiten een overgang in Christus.

Nochtans, inderdaad zelf een man met leven. De ander was onbekeerd, maar bracht het Woord Gods zuiver en preekte de gronden die nodig waren tot zaligheid, zuiver Schriftuurlijk, uit het Woord en was daardoor niet gevaarlijk voor ontwaakte zielen, omdat hij ze overeenkomstig Gods Woord geen rust gaf voor ze in Christus gevonden werden. Het meeste volk, het levende volk, ging naar die bekeerde leraar. Maar een zeker vrouwtje, een mens met grond, ging altijd naar die onbekeerde. Toen ze eens gevraagd werd waarom ze dat deed, antwoordde ze: "Ik wil met mijn kerkgang een voorbeeld zijn voor overtuigde en ontwaakte zielen; het kan voor mij geen kwaad meer als ik naar die andere leraar zou gaan, maar voor komende zielen is hij zeer gevaarlijk en kan het ontzettend veel kwaad; terwijl deze de wonden open houdt door een ontdekkende bediening en op schriftuurlijke wijze plaats maakt voor Christus, in de middelijke weg!"

Dus goed opletten of het, ook bij een kind van God, wel schriftuurlijk is. David vreesde, staat er, te dien dage de Heere en hij zeide: "Hoe zal de Ark des Heeren tot mij komen?" Nu weet hij het niet meer. Nu krijgt hij de Heere nodig. Als de Ark dan opnieuw gehaald wordt, dan wordt hij gedragen. En dan moet er na iedere zes treden worden geofferd, ossen en gemest vee. Toen alles zonde was, dacht David dat het alles genade was. En nu het genade is, wordt alles zonde. Hoe meer genade, hoe meer zonde. Kent u dat?

Na iedere zes treden, zegt David: Stop, eerst moet er bloed vloeien, eerst moeten die zes zonde-treden verzoend worden, zonder bloedstorting durf ik geen stap verder. Dat is de tweede keer niet zo vlug gegaan, hoor; om de zes treden eerst weer slachten en offeren; dat heeft een heerlijke tijd geduurd. En eindelijk komt dan die Ark te Jeruzalem, op de berg Sion.

En nu begrijp je het verband. Nu dicht David deze Psalm 122, één van de liederen Hamaäloth, liederen der opgang. Dan zegt hij: "Ik verblijd mij in degenen die tot mij zeggen: Wij zullen in het huis des Heeren gaan."

Gelukkig niet in Davids huis, dat zeggen ze niet; en daar verblijdt David zich niet in. Met alle eerbied en liefde en achting, maar dat huis van David telt in dit verband heel niet mee. Het huis des HEEREN, met kapitale letters, dat is de Ark, dat is de afschaduwing, de heenwijzing van God in Christus. Dat is de tempel, met daarin de Ark. Dat is de voorhof, het heilige en het heilige der heiligen. De ark met de schegina van de tegenwoordigheid des Heeren. De Ark met de twee stenen tafelen, de heilige Wet des Heeren. Met daarboven het verzoendeksel, en daarboven de cherubim, de engelen die altijd maar begerig zijn in te zien in dat wonder en heilgeheim hoe een verdoemende Wet een verzoende Wet in Christus kan worden. Vandaar dat staren op het verzoendeksel. Daarom moest de Ark ook gedragen worden, zo laag, opdat door het geloof het verzoendeksel mocht opleiden tot Christus, Die de verzoening voor Zijn Kerk is. Dat verzoendeksel moest gezien kunnen worden. Daar moest David op kunnen kijken toen hij de Ark opbracht. Daarom is het Davids blijdschap dat ze gelukkig niet naar Zijn huis, maar naar het huis des Heeren gaan. Hij had het verzondigd en kon het alleen maar wéér verzondigen. Maar het huis des Heeren sprak van verzoening, van gerechtigheid en heiligheid; maar ook van genade, in Christus, Davids grote Zoon.

"Onze voeten zijn staande in Uwe poorten." Dat worden poortgangers. Poort is het beeld van het recht. In de poort zaten vroeger de oudsten om recht te spreken. Dat worden mensen met rechtsgangen, die worden richterlijk gebakerd, die krijgen rechtsonderhandelingen en uiteindelijk rechtsafhandelingen. Poortwerk; "Sion moet door recht verlost worden en hare wederkerenden door gerechtigheid." De Heere heeft het recht lief.

Jeruzalem is gebouwd als een stad die wel samengevoegd is. Het minste krotje wordt een paleis, in Christus. En een paleis buiten God is een krot als het er op aan komt. In

Christus zijn alle huizen paleizen. De kleine en de grote, de zwakke en de sterke; maar in Christus, hoor! Dan alleen. Je moet wel de allerergste zondekrot in inleving geweest zijn en in de stand blijven, om ooit een hoopje in Christus te kunnen koesteren een paleis in Hem gemaakt te zijn. Want dat Jeruzalem dat naar het van eeuwigheid gemaakt bestek, in Christus zal gaan rijzen, dat wordt wel samengevoegd, hoor, ordentelijk. Gefundeerd in en op die ene Hoeksteen, Waarheen de stammen opgaan; Ruben, Simeon, Issaschar en de anderen. Alle stammen. Ja, maar goed opletten, goed separeren. Waar gaat het om? Dat staat er bij: de stammen des HEEREN. Dat zijn de stammen in Christus. Van nature zijn we allen een stam in Adam. Dus dan zullen we toch wel een afsnijding en een inenting moeten leren kennen om ooit een stam in Christus te worden. Dan zal je met heel je voorweg toch wel verloren moeten gaan en verdoemd worden, om ooit in Christus een stam des HEEREN te worden.

En dat is zo maar niet gebeurd, hoor. Bij Boston pas na de twaalfde afsnijding. Lees maar eens na wat er al wezen kan, terwijl u nog een stam in Adam blijft.

Tot de getuigenis Israëls. Dat is eigenlijk de Ark, waarin alles zag op en getuigde van Christus, in Wien alleen verlossing en verzoening mogelijk is.

Om de naam des HEEREN te danken. Dat is het derde stuk: de dankbaarheid. Dat eindigt in een Drie-Enig God. De Naam is het wezen Gods.

Want daar zijn de stoelen des gericht gezet. Geen rustbanken, geen ligstoelen, maar de rechterstoelen staan daar binnen. Dat zal je aan de weet komen; reeds vanaf de eerste wezenlijke aanslag staan de rechterstoelen al hier binnen. Als God de zondaar gaat overtuigen en hem gaat plaatsen voor Zijn heilige gerechtigheid en rechtvaardige heiligheid, als het recht gaat eisen, let dan op twee dingen:

Ten eerste: man, vrouw, kinderen, geld en goed, jeugd en toekomst, moeten waardeloze dingen worden in vergelijking tot dat ene: bekeerd worden tot God, Die een onbekend God is.

Maar let goed op: ten tweede moet de deugd van Gods wraakoefenende gerechtigheid veel meer waarde voor je hebben dan je bekering.

Dus: bekeerd worden moet het allernoodzakelijkste worden, maar de verheerlijking van de deugden Gods, al zou dat je ondergang betekenen, die deugden moeten oneindig méér waarde voor je krijgen dan je eigen zaligheid. Want immers: de deugden Gods zijn God Zelf. Daarom zingt de Kerk: "Die God is onze zaligheid."

Vanaf het eerste ogenblik moet dit de ondertoon zijn: smekend dag en nacht om bekering, maar: nooit doen, Heere, ten koste van Uw gerechtigheid.

En als het dan krachtens verkiezing mag zijn, dan zal God er voor zorgen dat je die rechterstoelen gaat toevallen. Als dat recht zodanig wordt opgebonden dat alle hoop en mogelijkheid gaat ontvallen, dan kan er een mogelijkheid ontsloten worden in Hem, Die de pers alleen getreden heeft, Die aan het recht Zijns Vaders volkomen heeft betaald. En dan zal Hij ze op Zijn tijd ook in een weg van totale afsnijding gaan

leren dat de rechterstoelen daarbinnen staan, waarin Sion alleen maar naar recht veroemd kan worden en in Christus door recht verzoend en verlost, in het omhelzend recht. Lieve recht, zoete recht. Alles geurt en druipt van het recht. Dan zijn het de stoelen des huizes Davids, in Christus, de grote Davids Zoon. Liefdesrecht en rechtsliefde; geheiligde vrede.

Bidt om die vrede van Jeruzalem; die vrede met een kus van het lieve recht gegroet, in Christus, de Vrededorst. Wél moeten en zullen ze varen die u alzo beminnen.

Vrede zij in uw vesting. Dat is de vrede van Romeinen 5: "Wij dan gerechtvaardigd zijnde, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus." Dat laatste hoort er bij, hoor. Alle blijdschap buiten de omhelzing van Christus is vals.

Welvaart in uwe paleizen. Begrijp je het nu wat paleizen zijn, wat daarmee bedoeld wordt?

Vroeger was er op school eens een onderwijzeres die vroeg enkele plaatsen te noemen waar een paleis stond. De een antwoordde 'Amsterdam', de ander 'Het Loo'. Maar Marietje zei: "Aan het eind van het dorp, onderaan de dijk." De juffrouw vroeg: wat zeg je nou? Wie woont daar dan? Toen zei Marietje: "Daar woont opoe in, en moeder zegt altijd: Opoe woont in een paleis, want die heeft een Vader in de hemel en een Borg voor de schuld."

Nou! Ik denk dat Marietje het het beste begrepen had. "Om mijner broederen en mijner vrienden wil zal ik nu spreken." Broederen en vrienden; niet vrienden en broederen zoals in de berijming staat.

Om een broeder te zijn, moet je dezelfde Vader en dezelfde moeder en dezelfde oudste Broeder hebben. Anders ben je geen echte broeder. De Vader is God; de moeder is de Kerk en de oudste Broeder is Christus. Dus zonder God in Christus tot je Vader te hebben, ben je geen broeder.

En mijne vrienden, nu oppassen: Dat kan tweeledig liggen. Jezus zegt van Judas: één uit u is een duivel. Nochtans zegt Hij later tegen diezelfde Judas: "Vriend, waartoe zijt gij hier?"

Maar Psalm 119 zegt: "Ik ben een vriend, ik ben een metgezel van allen die Uw Naam ootmoedig vrezen." Als je een broeder bent, wordt je op die grond vanzelf vriend. David en Jonathan waren eerst broeders geworden; toen konden ze vrienden worden.

Dus goed laten staan: eerst broeder, dan vriend.

En vergeet nooit dat Judas ook vriend wordt genoemd door Jezus; maar hij is nooit een broeder geweest.

"Zal ik nu spreken: vrede zij in u. Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u." Dat is de vrede die alle verstand te boven gaat. Om des huizes des Heeren, (dat is eigenlijk: om de Ark, dus eigenlijk om Christus), onzes Gods wil, zal ik het goede voor u zoeken. Zoeken, niet vinden. Dat kan David niet, wel proberen te zoeken. Hier wordt David een zoekend zieltje, maar

in Christus, hoor, op rechtsgronden, in de stand.

Zingen: Psalm 122:3

Wat zullen we meer zeggen? Het is geen wonder dat Absalom zo'n aanhang had. Vader des vredes betekent die naam. Absalom zette zich in de poort; en ontving ieder die een zaak met iemand had. Hij gaf iedereen gelijk; zijn vader David zocht het veel te nauw uit, altijd maar dat recht, recht en nog eens recht. Absalom sprak ook wel over recht, natuurlijk: hij zei: "Uw zaak is recht." Als je over het recht praat, maar niet naar recht verdoemt alles wat buiten Christus is, net zo'n beetje er langs heen; wel over het recht, maar niet te diep separeren, dan krijg je veel aanhang. Absalom ook, want er staat: "Hij stal het hart des volks."

Geen wonder; zo is het nog. Allemaal bekeerd, de zaakjes staan recht, maar buiten een rechtsafsnijding en rechtsovergang in Christus. Het heeft geen diepte, geen rechtsgrond. Mens, zoek naar recht verdoemd en op grond van recht verzoed te worden. Broeder in Christus, en dan op die grond vriend. Amen.

Psalm 43:3